

[Indenrigsministeren.]

Nævnene overflødige. Jeg gav denne Begrundelse for mit Lovforslags Fremsættelse, men det generer naturligvis ikke det ærede Medlem, han paastaar lige frejdigt, at min Hensigt har været at forlænge Huslejelogvningen. Denne Paastand skal jeg lade ham fremsætte uden yderligere at beskæftige mig med den.

Det foreliggende Lovforslag er utvivlsomt et Forslag, der er fremsat fuldkommen forhastet, det er kalkeret over Bestemmelser, der tidligere har været fremsat under Forhold, som laa ganske anderledes end Forholdene nu, navnlig under en Arbejdsløshedslovgivning, som ikke mere eksisterer. Jeg mener derfor, at det havde været ønskeligt, om man havde ladet disse Forhold udvikle sig ad den gode Bane, de er sat ind paa. Det har man imidlertid ikke ment muligt. Jeg forstaar, at man ønsker at faa Lejlighed til nærmere at overveje dette Spørgsmaal i et Udvalg. Jeg haaber, at det Arbejde, der nu er i Gang, og de Forhandlinger, der foregaar, nu maa være ført saa langt frem, at man fra Forslagsstillernes Side bliver klar over Overflødigheden af dette Lovforslag, som man endnu ikke synes helt at være paa det rene med. Men naturligvis, ønsker man at imødekomme enhver Kommune, der har Lyst til at sætte sig i betydelige Udgifter, som maa afholdes ved Hjælp af Laan, til Iværksættelse af Arbejder, kan man faa Brug ikke blot for disse Beløb, men for langt større. Jeg har en anden Opfattelse og mener derfor, at hele dette Spørgsmaal maa afklares ganske anderledes, før der kan blive Tale om alvorligt at behandle et Lovforslag som det foreliggende.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Fr. Andersen [Holbæk A.]): Maa jeg have Lov til overfor den højtærede Indenrigsministers sidste Udtalelse at sige, at jeg har ingen Erfaring for, at man i nogen Kommune har saadan en særlig Lyst til at skaffe sig en hel Del Midler til slaas om sig med for at iværksætte baade det ene og det andet. Jeg tror, at Kommunerne i det hele taget fører en meget økonomisk Politik, og som Stillingen er i Øjeblikket, er Kommunerne, hvad jeg mener tilstrækkelig tydeligt er godtgjort, under Nødvendighedens Lov. De er stillet overfor Opgaver, som er uoverkommelige for dem, og som de ganske nødvendigt maa kræve, at Staten tager Del i. Staten kan ikke skyde Opgaverne fra sig og overlade dem til Kommunerne og saa bagefter give det Udseende af, at det er en

vis Letsindighed, der gør, at Kommunerne stifter de store Laan. Jeg tror, at man rundt om i Kommunerne, saa vidt det er gør ligt, indskrænker sine Laan. Men naar Stillingen er den, at vi har en stor Arbejdsløshed og der ved Rigsdagens Vedtagelse er skabt en Situation, der vælter Byrden over paa Kommunerne, saa maa Kommunerne prøve paa, om det ikke skulde være muligt at imødegaa denne Situation paa en mere virkningsfuld og bedre Maade end den alene at udrede Understøttelser gennem de kommunale Hjælpekasser. Jeg kan derfor ikke erkende, at den højtærede Minister har Ret i, at dette Lovforslag skulde for nogle Deles Vedkommende være forhastet.

For saa vidt Ministeren mener, at man er godt i Gang med at løse de Spørgsmaal, der omhandles i Lovforslagets § 2, kan jeg heller ikke se, at der sker nogen Art af Skade ved, at man ogsaa fra anden Side har Opmærksomheden henvendt derpaa, og jeg tror, at Udvalgets Arbejde kan bidrage til, at Sagen fremmes.

Maa jeg overfor den højtærede Ministers Udtalelser om Byggeriet sige, at jeg tror, det er aldeles nødvendigt, at Staten yder et Beløb, at der stilles Penge til Raadighed, hvis man overhovedet skal have noget Byggeri. Jeg pegede i Gaar paa en sagkyndig Udtalelse, som netop var fremkaldt af den Situation, der er skabt ved, at Statsboligfondens Virksomhed er ophørt, og jeg fremhævede, at den sagkyndige — det er vistnok en Embedsmand — pegede paa, at Byggeprisen laa omkring ved 164, medens det almindelige Pristal var 176; hans Udtalelser blev jo fremsat den 20. Oktober. Jeg tror derfor ikke, det er det, men derimod Kurstabet, der gør, at Byggeriet stagnerer.

I øvrigt skønner jeg ikke rettere end, at de Udtalelser, der er faldet fra Ordførerne for de øvrige Partier, i Realiteten er af den Beskaffenhed, at jeg har Lov til at betragte dem som et Tilsagn om en velvillig Overvejelse af Lovforslaget. Jeg kan ikke se anderledes. Jeg ved jo vel, at Udtalelserne maaske har faaet en noget anden Form, men i Realiteten tror jeg, at man af det, der blev fremført fra Ordførerne, kan drage den Slutning, at vi kan forhandle roligt og velvilligt om Sagen indenfor Udvalget, og forhaabentlig kan vi ogsaa faa et Resultat ud deraf. Derfor tror jeg ogsaa, at det vilde være rigtigt, at jeg indskrænker mig til disse ganske korte Bemærkninger.

Naar det ærede Medlem Hr. Elgaard begyndte sine Udtalelser med at sige, at han ikke kunde give mig Ret i, at det var